

ת"פ 42291/02/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד דיסי

בתי המשפט

בבית המשפט המחוזי
בירושלים

ת"פ 42291-02-16

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
המאשימה
נגד
הנאשם
תאריך: כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016
מדינת ישראל
מוחמד דיסי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד רחל אהרונ

הנאשם וב"כ הנאשם - עו"ד דרויש נאשף, עו"ד נביל זינאתי

מתורגמנית לשפה הערבית - גב' סנא חייט

החלטה

1. החלטה בבקשת בא כוחו הנכבד של הנאשם, שאורה על העברת הדיון בבקשה שהגיש לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי, למותב אחר.

כבר בשלב זה יוטעם שבשלב זה לא רואה ההגנה בבקשתה מקבילה לבקשת פסלות ואף הובהר שבכל הקשור להמשך ההליך המרכזי, אין הנאשם ובא כוחו הנכבד רואים קושי שיוסיף ההליך ויתנהל בפניי.

2. ומכאן, לנסיבות שבעקבותיהן הוגשה בקשה זאת.

א. ברקע לכל האמור - כתב אישום המייחס לנאשם מספר עבירות הנוגעות לאחזקת נשק על-פי סעיף 144 לחוק העונשין; לעניינה של החלטה זו לא נמצא טעם לפרט מעבר לכך.

ב. ביום 16.5.2016 (בע"ח 33313-05-16) הוגשה בקשה על-פי סעיף 74 לחסד"פ כי יורה בית המשפט למאשימה להעביר חומרי חקירה שעיקרם, בתמצית הדברים, פירוט אירועים פליליים ופניות למשטרת ישראל הנוגעים לאזור כפר עקב/קלנדיה, ורשימה ממצה של מספר הכניסות של משטרת ישראל לכפר עקב/קלנדיה ואף רשימת ההנחיות הנוגעות לכך. בקשה זו העברה להחלטתי הגם שהיא הוגשה במקורה לפי סעיף 74 לחסד"פ, לכך רלוונטיות גם לנסיבות הגשת בקשה זו.

ג. ביום 17.7.16 ניתנה החלטתי בה נכללו שני פרקים עיקריים. האחד, דן בהיבט הדיוני, האם נכון עשה הסנגור הנכבד כשהחליט לבסס את בקשתו על סעיף 74 לחסד"פ והאם לא היה עליו להגיש את בקשתו על-פי סעיף 108 לחסד"פ; והשני, דן בבקשה לגופה.

בתמצית הדברים הוחלט שנכון לראות את הבקשה כמתאימה לסעיף 108 לחסד"פ, זאת, בפרט, על יסוד הלכת זוהר מזרחי (בש"פ 2242/16 **מדינת ישראל נ' זוהר מזרחי**) ואולם, כדי להימנע מדחיות שלא לצורך, והגם שהוגשה הבקשה במקורה על-פי סעיף 74, נדונה הבקשה לגופה תוך שנקבע, כאמור בפסקת הסיום להחלטתי הנ"ל, כי, מכל מקום, בין אם הוגשה הבקשה על-פי סעיף 74 ובין אם הוגשה על-פי סעיף 108 דינה לדחייה, בכל מקרה.

ד. על החלטה זו הוגש ערר לבית המשפט העליון. הערר הוגש על בסיס סעיף 74 לחוק, ולו רק מן הטעם שרק החלטות שניתנות מכוח סעיף זה נתונות לערר (בש"פ 6871/16, דיסי נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 26.9.16). בהחלטתו, דחה בית המשפט העליון, את הערר וזאת תוך שראה את ההליך שבפניו כערר על-פי סעיף 74 לחוק (סעיף 11 להחלטה). ואולם, בד בבד, נכתב בסעיף 12, כי ככל שירצה העורר להגיש בקשה בעניין לפי סעיף 108 לחוק, הדרך פתוחה בפניו לעשות כן. מכל מקום, אמר בית המשפט העליון את דברו, גם לגופה של בקשה.

ה. ואכן, ביום 20.10.2016 פנה בא כוחו הנכבד בבקשה חדשה על-פי סעיף 108; ובמסגרת הדיון שנערך בפניי ביום 2.11.2016 ביקש את שביקש כאמור לעיל. במוקד נימוקיו, כי כבר קבעתי את עמדתי בבקשתו לגופה. לפיכך נתבקשתי לאשר את העברת הדיון בבקשה

החדשה שהוגשה על-פי סעיף 108 למותב אחר, תוך שהוצהר במקביל כי, בכל הקשור להליך העיקרי, לא צפויה בקשת פסילה כלשהי.

על רקע זה, נדרשת החלטתי.

3. כלל ועיקר.

א. תחילה, ראוי לתת ביטוי הגון לכך, שאכן משקפת החלטתי בעניין את הדעה שגיבשתי לאחר הדיון הראשון בנושא.

ועם זאת, ברי שאדרש לפתיחות מרבית לכל טיעון חדש באספקלריה של סעיף 108.

ב. יתר על זאת, מצב דברים לפיו נותן בית המשפט ביטוי לתפיסתו המשפטית בהחלטת ביניים הניתנת בשלב מסוים של ההליך, אין בה, אולי למעט מקרים חריגים שבחריגים, וזה אינו ביניהם, כדי להצדיק בקשה להעברת הדיון בהחלטת ביניים אחרת, גם אם הוגשה על-פי סעיף אחר כפרשתנו, למותב אחר: -

לא פעם יושב שופט בדיון בין אותם הצדדים יותר מפעם אחת. לעיתים מדובר אף באותו תיק ממש המגיע לדיון לפני השופט במספר שלבים שונים... כלום מנוע השופט מלשמוע את הטיק לאחר שכבר דן בו בעבר ונתן בו החלטות?.. מהו הדיון במצב זה? התשובה שניתנה לשאלה זו בפסיקה היא, כי אין מניעה עקרונית מלשבת בדיון במקרה זה ואין בכך עילת פסלות בהכרח. מטעם זה נקבע, לדוגמה, כי שופט יכול לדון בבקשה למתן צו מניעה ולהחליט בה ולאחר מכן לדון בבקשה למתן צו מניעה קבוע או בהליך עיקרי; לדון באישומים דומים נגד אותו הנאשם בו זמנית או בסמיכות זמנים. סיכומי של דבר, פסיקה קודמת באותו עניין אינה מגבשת, כשלעצמה, את עמדת השופט באופן שאין הוא פתוח לשכנוע, ויש להראות כי בהליך הנוכחי - בין הדיון המחודש ובין הליך אחר - אין השופט פתוח לשכנוע [ד"ר י. מרזל, דיני פסלות שופט, ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין, התשס"ו-2006, 265].

ספק אם היה מקום לבקשה בכיוון זה, גם אילו ההחלטה המוקדמת התבססה על דיון במהימנותו של מי מבין בעלי הדיון. אך על פני הדברים אין לבקשה זו מקום, כאשר מלכתחילה עניין של ההחלטות

הרלוונטיות (זו המוקדמת, וזו שתינתן על הבקשה דנן, לפי סעיף 108), בדיון משפטי המתבסס על החוק, פסיקת בתי המשפט, ומכל מקום שיקולים שאינם נוגעים כלל למהימנות בעלי הדין. ועם זאת, פשיטא, שלפני כל החלטה, תינתן לצדדים זכות הטיעון כמקובל, אשמע כל טיעון בלב פתוח ובנפש חפצה, ואם וככל שיהיה במי מבין טיעוני ההגנה כדי להצדיק חשיבה מחודשת או שינוי כלשהו בתפיסות שקיבלו ביטוי בהחלטה המקורית, יינתן מלוא המשקל לטיעון זה.

ג. ומעבר לכך, כעיקרון, ועל פי תפיסת המחוקק, בניגוד לבקשות המוגשות על-פי סעיף 74 שבמקרים רבים נדונות על-ידי שופט אחר, בקשות על-פי סעיף 108, מקומן בדיון בפני המותב העיקרי. מעל הצורך אציון, שגם מהחלטת בית המשפט העליון בפרשה זו, לא למדתי על כך שהתהוו נסיבות חריגות שיצדיקו החלטה חריגה לפיה ראוי לבקשתו החדשה של הסנגור הנכבד, זו שהוגשה באישורו המפורש של בית המשפט העליון, רק לפי סעיף 108 לחוק, שתועבר למותב אחר.

ד. אשר לחוק ולהחלטה אליה ביקש להפנות הסנגור הנכבד (בש"פ 9305/08 פלוני נ' בית ספר אל מאמוניה לבנות, 3.12.2008). שם נדונה השאלה "האם סעיף 108 מחייב דיון בבקשה על ידי השופט או ההרכב הדן באישום ולא על ידי שופט אחר". כבוד השופט ארבל קבעה כי "מלשון הסעיף, העושה שימוש במונח 'בית המשפט', ההנחה היא אכן כי השופט הדן בתיק העיקרי הוא זה שידון בבקשה", אם כי, כפי שביקש להדגיש הסנגור הנכבד, "אין הסעיף שולל את סמכותו של השופט הדן בתיק להעביר את הבקשה לעיונו והחלטתו של שופט תורן, וזאת בהתאם לשיקולים שונים". שיקולים אלו, פורטו בסעיף 17 לפסק דינה, ובין היתר נזכר חשש אפשרי לפגיעה בנאשם מעיון השופט בחומר המבוקש (שיקול מוכר בהקשרו של סעיף 74) ועוד. אף צדק הסנגור בהזכירו, שנכתב בהחלטה, שהדוגמאות אותן מנתה ההחלטה, אינן רשימה סגורה.

ועם כל זאת, לא עלה בידי ההגנה להצביע, ולו גם על החלטה אחת של ערכאה כלשהי, בה החליט מותב כלשהו שבפניו הונחה בקשה לפי סעיף 108, להעביר את הדיון למותב אחר. ולא בכדי.

סיכומה של פסקה זו במסקנה, שאכן היה בידי הסניגור ללמדנו, שקיים פתח צר להעברת הדיון למותב אחר, אך זהו פתח צר מאד: לא זו כוונת המחוקק בסעיף 108, לא מתבקש הדבר מהחלטת בית המשפט העליון בפרשתנו, ואף חריגי בש"פ 9305/08, הינם צרים מאד.

4. סוף דבר, תידון הבקשה בפניי, אין אחיזה ממשית להחלטה להעברת הדיון בבקשה על-פי סעיף 108 למותב אחר, ולסיום אין לי אלא לחזור ולהזכיר שמצב בו ניתנת החלטת ביניים של בית המשפט בשלב מסוים של ההליך, כעיקרון, אין בו כדי להצדיק החלטה המעבירה החלטת ביניים אחרת למותב אחר, רק בשל כך שניתנה כבר החלטה קודמת רלוונטית.

ולבסוף אציין, שלמרות החלטתי הראשונה ואף למרות שלגופן של בקשות, גם בית המשפט העליון אמר את דברו, גם אם משתמע שהצטמצם הוא בהחלטתו לנקודת המבט של סעיף 74 לחוק והותיר את האפשרות לדיון נוסף על-פי סעיף 108 לחוק, אתן את דעתי למלוא טענות הסנגור בשנית, בפתיחות לאספקלריא של סעיף 108.

5. להמשך דיון ביום 29.12.2016 בשעה 12:30.

מתורגמן.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016, במעמד

הצדדים.